

Pohádka o berušce

Slunéčko sedmitečné je velice užitečný brouk. Živí se mšicemi, které škodí rostlinám a stromům. Tento dravý hmyz prochází životní proměnou vajíčko-larva-kukla. Jako larva žije beruška několik dní a rozhodně není tak výrazná a krásná jako dospělý brouk.

Víte, že beruškám nechybí herecké nadání? Dospělý jedinec umí totiž skvěle zahrát mrtvého brouka! Když chce berušku například sezobnout pták, padne k zemi, stáhne nožky a ani se nehne. Touto lstí si často zachrání život.

Možná se i vám už stalo to, že když jste vzali berušku do ruky, vypustila páchnoucí žlutou tekutinu. To tito broučci dělají na svoji obranu. Stávají se tím totiž pro ostatní zvířata nepoživatelnými. Snad i proto nemá slunéčko sedmitečné žádných nepřátel, snad kromě lidské chemie...

Pohádka: Jak beruška hledala tečky

Tam u lesa v trávě, kde v létě kvetou kopretiny, bydlí rodinka berušek. Beruškám se také říká slunéčko sedmitečné. To proto, že rády létají za sluníčkem a na svých červených krovkách mají sedm teček. Ale nemusí tomu tak být u každé berušky, kterou v trávě uvidíte! Ty úplně malé berušky ještě sedm teček nemají. Beruška Johanka měla teček jenom pět. Byla malá a ostatním starším beruškám tyto jejich dvě tečky jen záviděla. „Maminko, kdy i já poletím s ostatníma do školy?“ ptala se už zase maminky, která se právě chystala s tatínkem odletět na zahrádku do růží. „Až vyrosteš a budeš mít sedm teček!“ odpovídala jí trpělivě maminka. „Tatínku, a kdy i já s vámi poletím do růží?“ tázala se tatínka ještě u dveří. „Inu, až budeš větší a budeš mít sedm teček. Ted’ si ještě malá a neumíš tak dobře létat. Ještě by tě mohl sezobnout nějaký pták!“ povídal starostlivý tatínek zvědavé Johance. Když byla Johanka sama doma, začala si prohlížet v zrcadle své krovky a hlavičku si přitom div nevykroutila. „Pořád jenom pět!“ posteskla si smutně. Když v tom najednou dostala nápad! „Já si ty dvě tečky někde seženu a pak budu s ostatními beruškami chodit do školy a létat do růží! A basta!“ A jak řekla, tak i udělala. Vystříhla si z papíru dvě černé tečky a letěla do lesa hledat něco, čím by si je

mohla přilepít. V lese uviděla velký starý strom. Byla to borovice. Taková borovice má kromě jehličí i kůru plnou smůly. „Smůla bude to lepidlo!“ zvolala Johanka a rozveselila se nad svým skvělým nápadem.

Přiletěla až ke stromu a své dvě tečky z papíru namočila do smůly. Pak je přitlačila na své krovky. Ale kolečka z papíru nedržela a neustále jí padala na zem do jehličí. „Musím přidat více toho lepidla! Raději si hned pro jistotu do té smůly namočím celá záda,“ rozhodla se, když zvedala své černé puntíky už poněkolkáté ze země.

Pak vylétla úplně nahoru až do koruny vysoké staré borovice, kde bylo smůly nejvíce. Tam se otočila zády ke stromu a přitlačila se vši silou krovkami na velký kus smůly. Ale co se nestalo! Najednou se nemohla od stromu odlepit! „Ach ouvej, co já si počnu?“ zoufala si a začala plakat. A plakala a plakala a nožičkami hýbala bez úspěchu sem a tam. V dálce najednou uviděla něco velkého, co se k ní stále přibližovalo. Byl to lesní pták, datel, který si hledal něco dobrého k obědu. Johanka začala volat o pomoc, ale nikdo ji neslyšel. „Musím to dokázat, nebo mě sní!“ vykřikla a ze všech sil napnula svá křídélka.

Datel se už blížil. Už byl skoro u ní! Jeho černá křídla svištěla rychle vzduchem. Johanka zavřela oči a ze všech sil zamávala naposledy krovkami. Podařilo se! Konečně se od smůly odlepila. Co nejrychleji zamávala křídly a odletěla tryskem co nejdále od stromu. Ale jen tak tak! Na poslední chvíli! Zmatený datel narazil zobákem do holé kůry stromu, až se mu z toho zatočila hlava. Beruška zahodila do trávy puntíky a letěla co nejrychleji domů, do bezpečí. Zastavila se, až když uviděla domeček, kde bydlela. Doma už na ni čekal ustaraný tatínek s maminkou, kteří ji všude hledali. Velice se na Johanku zlobili, že je neposlechla, ale byli rádi, že se v pořádku vrátila domů. Malá берушка se už od té doby nikdy nepouštěla tak daleko sama k lesu bez maminky a tatínka.

Uběhlo pár dní. Beruška se zase jednou prohlížela v zrcadle a znovu počítala své černé puntíky. „Jedna, dva, tři, čtyři, pět...“ když tu najednou vidí své dvě nové tečky. „Maminko, maminko, já už jsem vyrostla a můžu jít do školy! Už mám teček sedm. Sluníčko mi je domalovalo!“ radovala se берушка. A s беруškou se radovala i maminka a tatínek. A hned na druhý den už Johanka letěla konečně do školy, do které se tak moc těšila.. Ten den bylo u lesa v trávě pěkně veselo!

Beruška

Na zádech má sedm teček,
její jméno já už znám.
Snad mi z dlaně neuteče,
než ty tečky spočítám.

Na ruce mi chvíli stála,
asi se tam trochu bála.
Pak už ale naspěch měla,
z prstíčku mi uletěla.

Milý broučku, přileť zas,
tečky budu počítat!
Ke sluníčku brouček letí,
užitečný je moc, děti!

Autorka: Kamila Urbanová

Ilustrátorka: Jelizaveta Stýskalová